

VII

Не прийшло до Ганни щастя тим великим, битим шляхом, тільки вона вигляділа свої очі, виглядаючи. Небагато й років минуло, а Ганна вже й постарілась, бо в розкоші цвіте чоловік, як квітка, а в нужді в'яне та схне.

Почались холода, а на Ганні кожух — латка на латці. Вітер дме через його, як через решето. На голові у неї не хустка, а шматок безквітньої ганчірки. Через старі шкарбани лізе грязь. Бліда, як смерть, худа, з запалими очима, бродить Ганна по смітниках та збирає гній на топливо. Бодай ворог не діждав грітись таким топливом!

Сидить Ганна день і ніч на днищі, поодкручувала собі пучки, заробляючи черствий шматок хліба, облитий слізьми. І не раз і не два траплялось, що в хаті не було ні дрібка солі, ні сухаря.

— Ой горе моє тяжке, — жалується, було, Ганна Марині. — Прийшла на мене старість та слабість. Насилу ноги мене носять, ледве володаю руками. Робити не здужаю. Отак, як бачиш! В хаті й голод, і холод. Висушили мене сльози, у грудях мене давить, голова морочиться, в очах мені жовто, куди не гляну. Як бачиш, остання на мені сорочка, та й та драна. Коли б уже господь змилювався надо мною, прийняв мене до себе. Чи повіриш? Так мені жити тяжко, так мені важко, що, якби розступилась сира земля, пішла б в землю живою.

Марина не покидала Ганни, помагала в роботі, годувала часом своїм хлібом, одягала своєю одежею, розважала, як могла.

— Візьми, Ганно, — було, каже Марина, — не даю тобі, як старцеві. Повернеться син, заробите — оддасте.

А Ганні й зосталося тільки забрати торби та йти в старці, простягати руку, просити хліба.

— Пішла б я і в старці, — каже, було, Ганна, — та сором руку простягати, бо я не каліка. А люди скажуть: була колись молодою і не заробила нічого на старість, і не придбала. Будуть люди хліб давати й дорікати разом, що я, московка, не дбала, з москалями гуляла, до обіду спала. А чи я ж не робила, а чи ж я не горювала?

Ще й зима не минула, і сніг не розтав, надворі грязюка та холод. Немає в Ганни дрібка солі, нема й хліба. Треба йти на ярмарок, а чоботи зовсім розлізлись. Пішла Ганна боса; ноги розчервонілись, потерпли од холоду, здсревеніли. Сміються люди з Ганни та докладають:

— Навіщо, бабо, так зарані вбралась в червоні чоботи? Ще й до середохрестя далеко, а до великодня й не видно!

Прийшла Ганна з ярмарку, злягла й не встала.

Марина коло неї і день, і ніч...

Опівночі смутно блищав каганець на столі, на перекинутому горняті в Ганниній хаті. То притухав гніт, і на йому насилу тліла неначе синя огнева горошина, то знов підіймав разом полум'я огневим язиком. Блисне каганець, і кінець стола винирне смутна, задумана Марина. Знов блисне полум'я, знов виступить її широке чоло з чорними бровами, з'явиться тоненький ніс, очі, закриті довгими, густими віями. Потухає вогонь, смутна Марина знов увиходить помаленьку в темряву, зникають очі, зникають щоки; ледве мріє біле чоло та рука з засуканим рукавом десь неначе далеко. А в кутку, на полу, як блисне каганець,

виходить, неначе з темної ночі, друга постать, страшна-страшенна! Спалив вогонь її лице, поїв її щоки, очі. Лице зчорніло, неначе землею припало, на губах посіла смага, очі запали десь глибоко, ніс загострився, не добро вісуючи... Лежить Ганна на старій драптині, прикрита старою драною рядниною, не стогне й насилу дише... Коло неї на лаві череп'яний кухоль з водою — з одними ліками бідному чоловікові...

Марина ждала її смерті, бо на столі напготові лежало дві воскові свічки.

Невеселу думу думала Марина, дивлячись на ті свічі. Згадала вона свою минувшість і ненароком кинула думкою і на своє будуще. І стало перед думкою Марининою життя не увітчанам, втішним боком, як колись воно ставало перед нею; обернулось життя до неї другим, темним, неприбраним, буденним боком. І в голові Марининій зароїлись роєм невеселі думки — про лихо, про горе, про нужду та слабість...

«А хто ж мене догляне, — думала Марина, — борони боже якої недуги або бідності. Хто ж постелить мені постіль, обмочить водою мої смажні уста, нагодує хлібом? Хто ж нагодує на смерть мені свічку, покличе на сповідь священника?»

Не маком завітчана, не барвінком повита, не весела, танцюриста, в червоному намісті стала перед нею доля, а побита холодом та голодом, укрита латками, з убогими торбами на плечах, в драпній свитині, з плакучими очима — стала перед нею її доля.

Хилиться Маринина голова ще нижче, нижче падають на очі довгі чорні вії, вкриваючи щоки. По білому чолі так і ходять хвилию, так і снують невеселі думки одна одну зганяючи, одна другу доганяючи. А по руці тихо скотилася горошиною на стіл сльоза, покинувши за собою слідком мокру смужку.

Несуть Ганну в домовині з старих дощок у чужій сорочці, що принесли добрі сусіди, в хустці, що вийняла Марина з своєї скрині. За домовиною Марина плаче та побивається йдучи, мов рідну матір ховає. Оплакувала вона і свою подругу, і разом саму себе, свою долю. З Мариною йдуть дві-три сусіди з дітьми, бо вмре багатир, збереться увесь мир, а вмре харпак — тільки піп та дяк. За Ганною навіть піп не йшов: бо поховати бог-мало за що! Тільки один дяк Ничипір виспівував... А надворі блищало ясне, весняне, веселе сонечко, віяв тихий теплий вітрець, пахло весною, молодою, свіжою травою. Над порушеною ріллею мигало невеличке марево, весело щебетав жайворонок. Погукували плугатарі, поганяючи воли в плузі.

Поховали Ганну саме коло її свекрухи Хомихи. Швидко заросла могила травою та чебрецем. Забули про їх горе швидко навіть близькі сусіди. На могилках пасуться вівці з ягнятами та часом вибрикують малі пастушки, граючи на сопілках. Кругом кладовища — то зеленіє жито, аж очі бере в себе, то шумить золотим колосом пшениця. А влітку, у жнива, там чути пісню безталанного женця, що заробляє шостий сніп, поливаючи потом та слізми чужу ниву. І спокійніше й лучче безталанним під землею лежати та землю держати, ніж було жити й горювати на землі...

З того часу не збирались на вечорниці в Марининій хаті. Замовкли там веселі співи дівочі, жарти парубочі; не вигравали там троїсті музики, не цвіли чорнобривцями чорняві хлопці, не сяли зорями молоді дівчата. У хмарні осінні та зимові дні стояли там діди по кутках, дрімав кіт на печі, сумували стіни і плакали вікна, а з ранку до вечора хурчало Маринине веретено. І не раз, було, як гуде холодний вітер, порощить крупами, замітає

дорогу снігом і дзвін сумно гуде понад селом, по долині, увечері в суботу Марина йде до церкви одним одна по цвинтарі, неначе тінь якогось мерця.

В церкві тільки піп та дяк. Тихо світяться свічки перед новим, гарним іконостасом. Маленька лампадка освічує, як живе, чудове лице святої Варвари з довгими косами. А зверху на іконостасі під золотим хрестом стоять навколішки два янголики, як два маленькі кучеряві хлопчики, поскладавши ручки. Один неначе задумався, похиливши кучеряву голову, а другий неначе осміхається, дивлячись вгору.

Марина стоїть в темному бабинці, молиться, б'є поклони та придивляється до святої Варвари, до святих янголят. І сама вона, було, незчується й не зоглядиться, як перескочить її думка з молитви на якісь чудові кучері, на якесь личко хороше... На Варварі квітки червоні, а коси по плечах. А Марина, і не думаючи, згадає свою дівочу красу, свою довгу косу. І полетять її думи десь далеко; забуде вона, що стоїть у церкві, згадає вона ті ночі ясні, весняні, ті вишні та верби... як її серце цвіло калиною, і як вона побачила вперше Василя, і як говорила з його сином Іваном, молодим, чорнявим. Чує Марина, як через сон, святі пісні, а на думку її наворачуються ті чудові пісні, котрими вона виливала, виспівувала свою любов, своє кохання і своє безталання. Встають перед її очима веселі вечорниці, ті співи, жарти, троїсті музики. Брязне паламар ключами, а Марина тоді опам'ятається, тоді прокидається і згадає, що їй неначе снився якийсь чудовий сон...

«Господи милосердний! — думає, було, Марина. — Це ж мене, мабуть, нечистий спокушає, наводить на мене грішні думки».

І одхрещувалась, і одмолювалась, і одпльовувалась Марина од нечистого...

А тим часом марніє Маринине лице, линяють чорні брови. Перестали молоді хлопці моргати на Марину. Приходить час та пора; серце застигає й засипає, якое холоднішає. Не так часто згадає вона про веселі літа молоді, про очі ясні, брови чорні. Сидить Марина за гребенем, закручує хліб пучками та веретенем, а думки більше й частіше наворачуються про Ганнине життя нещасливе, про ту пустку-хатину, де тепер заріс двір високим чорнобилем та кропивою, де широколистий лопух повиростав на призьбі й заглядав листом та реп'яхами в повибивані вікна, де в печі і на печі хазяйнують галки та ластівки. Тільки, було, як заспіває пісню про кохання козака молодого, дівчини чорнобривої, десь глибоко в утихомиреному серці засяє тепло й привітно одно личко, одні милі очі — то личко Василеве, то очі сина його Івася.

Одного разу зайшла до Марини одна московка, не дуже й далека сусіда, що прийшла з Києва до своїх родичів у гості.

— Я не знаю, як ви тут живете на селах, — почала лепетати прихожа московка. — Щоб я так нудилася світом над сим гребенем що божого дня, щоб я собі крутила пучки! Нехай мене бог боронить! Ти ж, Марино, не панцанна, ти московка, вольна. Знялася б з місця і полетіла, як та птиця, куди тільки душа забажає! В Києві вибирай хазяїнів яких хоч! Сердита хазяйка — кидаю, невгодна — тікаю; трапиться дурна — обдурюю. Вийдеш на базар, а там хазяйок більш, як наймичок. Робота в городі не робота, а гулянка. Спимо, доки сонце не підійде високо; не знаємо ні поля, ні того полоття, ні тих жнив. Скрізь весело!... Кидай, Марино, це село та мандруймо в Київ! Я тобі скрізь дороги покажу, по всіх усядах, а як хочеш, то й сама знайдеш.

Заворушилось серце в Марини, забажала її душа щастя, волі, веселості. Схотілось їй втекти од нудьги, смутку, од голодної та холодної смерті, од Ганниної неволі. І виглянула ще раз до неї доля, маком уквітчана, барвінком повита, весела, танцюриста, в червоному намисті.

— Піду, — каже Марина, — втечу од лиха! Не з біса й я хитра! Не дамся я тому лиху...

Пустила Марина людей в свою хату, що мала, спрдала і помандрувала у Київ. Ввійшла вона туди, і з того часу як потонула у глибокому дніпровому нутрі.

Минуло скількоє років. Чимало втекло води в Дніпрі.

У Києві, на Подолі, опівночі в шинку голосить не своїм голосом катеринка. Москалів повний шинк, а серед їх, як вітер, літає Марина, танцює-витанцює. Одежа на їй драна, коси вилізли з-під хустки і теліпались пасмами, хустка злізла на потилицю. Лице її зчорніло, губи посиніли. Одні чорні великі очі блискотіли якось чудно, неначе вночі у вовчиці.

Москалі підхваляють і присвистують та заливають її горілкою.